

Αυτά τα «γιατί» πολύ βασανίζουν τον άνθρωπο.

Άγιος Πορφύριος

Λέγει ο σοφός Σολομών ότι ο Χριστός «ευρίσκεται τοις μη πειράζουσιν Αυτόν». Οι «πειράζοντες» τον Θεόν είναι όσοι αμφιβάλλουν, διστάζουν ή και χειρότερα ακόμη, ανθίστανται στην παντοδυναμία Του και πανσοφία Του. Δεν πρέπει η ψυχή μας ν' αντιστέκεται και να λέει, «γιατί το έκανε έτσι αυτό ο Θεός, γιατί το άλλο αλλιώς, δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά;». Αυτά τα «γιατί» πολύ βασανίζουν τον άνθρωπο, δημιουργούν αυτά που λέει ο κόσμος «κόμπλεξ»: παραδείγματος χάριν, «γιατί να είμαι πολύ ψηλός;» ή και το αντίθετο «πολύ κοντός;». Αυτό δεν φεύγει από μέσα.

Και προσεύχεται κανείς και κάνει αγρυπνίες, αλλά γίνεται το αντίθετο. Και υποφέρει κι αγανακτεί χωρίς αποτέλεσμα.

Ενώ με το Χριστό, με την χάρι φεύγουν όλα. Υπάρχει αυτό το «κάτι» στο βάθος, δηλαδή το «γιατί», αλλ' η χάρις του Θεού επισκιάζει τον άνθρωπο κι ενώ η ρίζα είναι το κόμπλεξ, εκεί πάνω φυτρώνει τριανταφυλλιά με ωραία τριαντάφυλλα κι όσο ποτίζεται με την πίστη με την αγάπη με την υπομονή με την ταπείνωση τόσο παύει να έχει δύναμη το κακό παύει να υπάρχει δηλαδή δεν εξαφανίζεται αλλά μαραίνεται.

Όσο δεν ποτίζεται η τριανταφυλλιά τόσο μαραίνεται, ξηραίνεται, χάνεται κι αμέσως ξεπετάγεται το αγκάθι.

Δεν είναι, όμως μόνο η αντίδραση και τα «γιατί», που δείχνουν ότι εκπειράζουμε τον Θεόν. Εκπειράζουμε τον Θεό, όταν ζητούμε κάτι από Εκείνον, αλλά η ζωή μας είναι μακράν του Θεού. Τον εκπειράζουμε όταν ζητούμε κάτι αλλά η ζωή μας δεν είναι σύμφωνη με το θέλημά Του –πράγματα,

δηλαδή ενάντια στον Θεό· άγχος αγωνία απ' το ένα μέρος κι απ' το άλλο παρακαλούμε.

Δεν γίνεσθε άγιοι κυνηγώντας το κακό. Άστε το κακό. Να κοιτάζετε προς τον Χριστό κι αυτό θα σας σώσει. Εκείνο που κάνει άγιο τον άνθρωπο είναι η αγάπη, η λατρεία προς τον Χριστό η οποία δεν μπορεί να εκφρασθεί δεν μπορεί δεν μπορεί. Και προσπαθεί ο άνθρωπος να κάνει ασκήσεις, να κάνει τέτοια πράγματα και να καταπονεί τον εαυτό του για την αγάπη του Θεού.

Κανείς ασκητής δεν αγίασε χωρίς ασκήσεις. Κανείς δεν μπόρεσε ν' ανέλθει στην πνευματικότητα χωρίς ν' ασκηθεί. Πρέπει να γίνονται ασκήσεις. Άσκηση είναι οι μετάνοιες, οι αγρυπνίες κ.λπ. αλλά όχι με βία. Όλα να γίνονται με χαρά. Δεν είναι οι μετάνοιες που θα κάνομε δεν είναι οι προσευχές είναι το δόσιμο ο έρωτας για τον Χριστό για τα πνευματικά.

Υπάρχουν πολλοί που τα κάνουνε αυτά όχι για τον Θεό αλλά για άσκηση, για ωφέλεια σωματική. Όμως οι πνευματικοί άνθρωποι το κάνουνε για ψυχική ωφέλεια, για τον Θεό.

Αλλά και το σώμα ωφελείται πολύ δεν αρρωσταίνει. Πολλά καλά έρχονται.

Μέσα στην άσκηση τις μετάνοιες τις αγρυπνίες και τις άλλες κακουχίες είναι και η νηστεία. “Παχεία γαστήρ λεπτόν ου τίκτει νόον».

Λένε ότι το προβατάκι τρώει τα χορταράκια της γης κι είναι τόσο ήσυχο. Ενώ ο σκύλος ή η γάτα κι όλ' αυτά τα σαρκοφάγα, είναι όλα τους άγρια ζώα. Το κρέας κάνει κακό στον άνθρωπο. Κάνουν καλό τα χόρτα, τα φρούτα κ.λπ. Δεν είναι το φαγητό δεν είναι οι καλές συνθήκες διαβίωσης που εξασφαλίζουν την καλή υγεία. Είναι η αγία ζωή, η ζωή του Χριστού.

Για να τα κάνετε όμως αυτά πρέπει να έχετε πίστη. Αλλιώς σας πιάνει λιγούρα. Η νηστεία είναι και ζήτημα πίστεως. Δεν παθαίνετε μ' αυτήν κακό, όταν το χωνεύσετε καλά το φαγητό σας. Οι ασκητές μεταποιούν τον αέρα σε λεύκωμα και δεν τους πειράζει η νηστεία.

Όταν έχετε τον έρωτα τον θείον, μπορείτε να νηστεύετε με ευχαρίστηση κι όλα είναι εύκολα· αλλιώς σας φαίνονται όλα βουνό. Όποιοι έδωσαν την καρδιά τους στον Χριστό και με θερμή αγάπη έλεγαν την ευχή, κυριάρχησαν και νίκησαν τη λαιμαργία και την έλλειψη εγκράτειας.

Από το βιβλίο “Βιος και Λόγοι” του Αγ. Πορφυρίου.

Πηγή : <http://ikivotos.gr/post>.